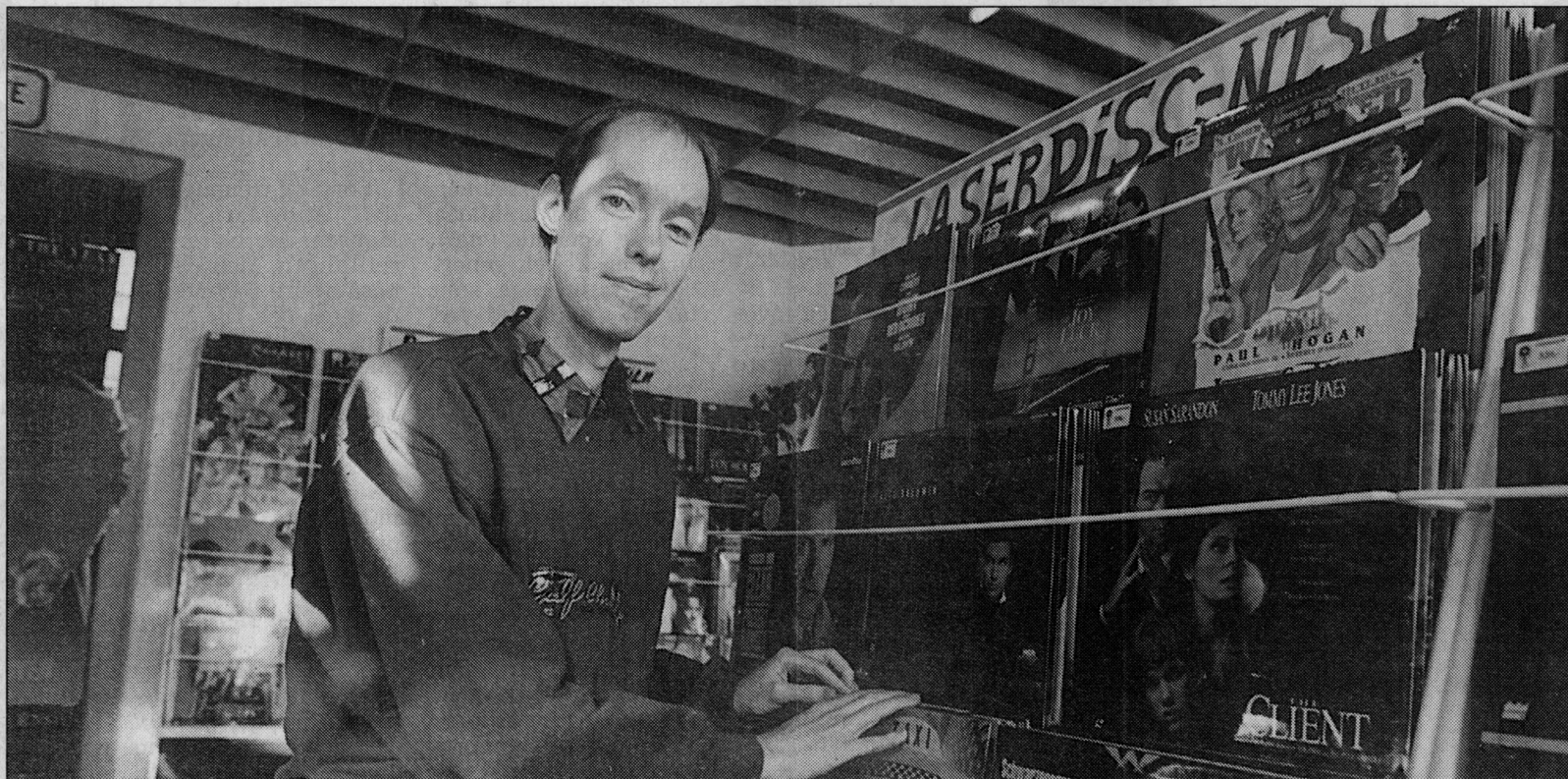

Laser-Pedersens private krig

Hans Kristian Pedersen, Aalborg, er i krig. Med ord og bøger som våben kæmper han ene mand mod de helt store giganter - den samlede videobranche, Danmarks regering og embedsmandsvælde og snart også hele det store EU-bureaukrati. Men han vil vinde.

Af Lars Borberg

Hans Kristian Pedersen - alene tilbage i kampen mod de helt tunge drenge.

■ De har lukket alle de andre i branchen, der ikke ville makke ret, så han nu er alene tilbage.

■ De har overdænget ham med trusselsbreve.

■ De har sendt deres håndlangere på anonyme kontrolbesøg i hans forretning.

■ De har prøvet at lokke ham i fælder.

■ De har blokeret for leverancer til hans forretning.

■ De har ladet hans leverandører tro, at han er videopirat.

■ De har slæbt ham for retten og de har forsøgt at lukke hans butik med fagedforbud.

-Men han er der endnu.

■ Det er egentlig en meget enkel historie: De magtfulde multimediegiganter vil knække nakken på deres sidste lillebitte konkurrent.

De har gjort det før. Og det lykkes altid. På den ene eller på den anden måde.

Men ikke denne gang.

Denne gang hedder deres modstander nemlig Pedersen, Aalborg. Et navn, der burde få det til at løbe koldt ned ad ryggen på enhver, der tror, at magt giver let spil.

Denne Pedersen hedder også Hans Kristian. Han er 34 år, og han ejer og driver den lille special-shop for filmelskere - Laser-disken i Prinsensgade i Aalborg.

De har lukket alle de andre småhandlende i samme branche, der ikke ville makke ret. De har overdænget ham med trusselsbreve. De har sendt deres håndlangere på anonyme kontrolbesøg i hans forretning. De har prøvet at lokke ham i fælder. De har blokeret for leverancer til hans forretning. De har ladet hans leverandører tro, at han er videopirat. De har slæbt ham for retten og de har forsøgt at lukke hans butik med fagedforbud.

Men han er der endnu.

Særdeles synligt, endda.

Hans Kristian Pedersen har nemlig et par yderst uregelmæssige egenskaber: Han har en meget veludviklet retfærdighedssans. Han

er umådeligt stædig. Og han tror blindt på sandhedens og godhedens sejr.

Kombiner dette med en skarp hjerne, et uortodokst reaktionsmønster og en bemærkelsesværdig handlekraft - og du har en farlig modstander.

Kampen har foreløbig varet i syv år. Han på det nærmeste suger energi af konflikten. Foreløbig har det resulteret i to tykke bøger, mange kilo breve til ministre, folketingsmedlemmer, EU-parlamentsmedlemmer og diverse myndigheder og embedsmænd. Han har endda anmeldt regeringen til politiet for falsk forklaring.

Og han lærer hele tiden nyt. Om juraen, om magtens veje, om sandheden som en relativ størrelse, om retsvæsenets svagheder, om ytringsfrihedens begrænsninger - og om sig selv.

Hans ny bog, »Sandheden som våben«, udkom i sidste uge. Den har han annonceret grundigt for i de landsdækkende aviser - en annonce, der fortæller hans historie kort men klart.

Det er nemlig en uhyre kompliceret sag, der involverer tolkning af de mest kryptiske formuleringer i indviklede lovsæt og EU-direktiver. Her ligger hans bevis. Men alligevel kan han ikke få nogen til at reagere. Det er for indviklet. Journalisterne og redaktørerne kører træet, inden de er halvt færdi-

ge.

Det gælder også de politikere, der går i gang. De spørger deres embedsmænd, der formodes at være kloge på den slags. Og embedsmændene spørger deres juridiske rådgivere, før de svarer. Og de juridiske rådgivere er - uhyggeligt, men sandt - ingen ringere end de selvsamme mennesker, der prøver at lukke Hans Kristian Pedersens butik.

Den opdagelse gjorde for alvor Hans Kristian Pedersen harm.

Hvor er vi så henne, spurgte han sig selv - og opdagede snart svaret: på hovedet i alt hvad der findes af relevant lovgivning med samt tilhørende betænkninger, bemærkninger, bestemmelser, direktiver og kommentarer.

Og her fandt han artige sager.

Materiale nok til at turde fremsætte grove beskyldninger mod den danske regering (vildledning af EU-domstolen), mod den navngivne advokat (vildledning af regeringen) samt mod embedsmænd i kulturministeriet for bevidst manipulation af lovgivningen og for korruption. Ingen af delene er der kommet injuriersager ud af endnu. Det ville Hans Kristian Pedersen ellers hellere end gerne stille op til. Han er overbevist om, at han kan bevise sine påstande.

Til gengæld er der heller ikke taget skridt

til at anklagemyndigheden vil slæbe regeringen for retten for falsk forklaring.

For Hans Kristian Pedersen er der ingen tvivl om, hvad det hele handler om:

Hans modstander er Foreningen af Danske Videogramdistributører (FDV), en organisation der varetager filmselskabernes rettigheder i forbindelse med udlejning af film på video. Og de vil have eneret - monopol - på al udlejning og alt salg af film på video i Danmark. Den eneret har de ifølge Hans Kristian Pedersen skaffet sig skridt for skridt gennem de sidste 10-12 år, både med legale midler og ved grov manipulation. Med den kommende ophavsretslov, som de også har haft kraftig indflydelse på, er de godt på vej mod målet under et tågesløv af indviklede og vanskelige formuleringer. De hævder, at det i virkeligheden er kunstnerens rettigheder, der varetages.

Her er endnu et nøglepunkt i balladen. Og netop på laserdisk kommer filmen til sin ret: hele billedet fra den originale film, langt skarpere end på video, godkendt af instruktøren inden udgivelsen, på originalsproget, uden sære oversættelser og omskrevne titler.

I modsætning til video-udgaverne, der oftest er beskåret til tv-skærm. Netop beskæringerne fører verdens filminstruktører netop nu en prøvesag om, for at få ret til at

bestemme over deres kunstneriske værker.

Filminstruktørerne følger sagen tæt.

Hans Kristian Pedersen synes heller ikke, det er rimeligt, at FDV-giganten skal have eneret på at bestemme, hvilke film, der skal kunne lejes i Danmark. Der er masser af titler, der aldrig dukker op herhjemme - typisk de »smalle« film. Han mener ikke, det kan være i nogens interesse, at overlade herredømmet helt og holdent til en organisation, der er så tydeligt monopol- og profit-orienteret som FDV. For slet ikke at tale om prisdannelse under et monopol i forhold til under en fri konkurrence.

Og så er han i øvrigt på vej til EU-domstolen med sin sag. Og her var det, hans modstandere kunne have taget et varsel, hvis de havde kendt familien.

Pedersen er kendt for deres stædige vilje til at føre en sag helt igennem. Hans Kristian har gået i en god skole. Hans mor slæbte i 70'erne Danmark hele vejen til Menneskerettighedsdomstolen, fordi hun ikke kunne have sine børn i folkeskolen uden at de skulle have seksualundervisning.

En lang, tung og belastende sag for Danmark.

Også selvom hun tabte til sidst.